

οὕτω καὶ τὸ Θησεῖον ἅπαντας ποσकुνοῦντας; καὶ μὴν ἔφυγε
Θησεὺς ἐξ Ἀθηνῶν, δι' ὃν οἰκοῦσι νῦν [εἰς] Ἀθήνας ἄνθρωποι,
καὶ πόλιν ἀπέβαλεν ἣν οὐκ ἔσχευ ἀλλ' αὐτὸς ἐποίησε.

Wilamowitz sublata praepositione sustulit antithesin, quae
servatur si scribimus δι' ὃν ἤκουσι νῦν εἰς Ἀθήνας (ad vene-
randum scilicet τὸ Θησεῖον). Nam ineptum est οἰκοῦσι νῦν:
etiam ante regem exulem habitabantur Athenae.

611 D. ὧν δ' οὐτ' αἴσθησιν ἔσχευ οὐτ' εἰς ἐπίνοιαν ἦλθεν
[οὐτ' ἔλαβεν ἐπίνοιαν], πῶς ἂν στέρεσθαι λέγοιτο;

Verba seclusa non ausim delere propter 608 D λαμβάνοντας
ἐπίνοιαν αὐτῶν. Fortasse in priore ἐπίνοιαν mendum est:
οὐτ' εἰς πεῖραν ἦλθεν, cf. Eur. Heraclid. 309.

AD CARMEN AUREUM.

Fontibus Carminis Pythagoreorum aurei, de quo nuper
disputavit Petrus Cornelius van der Horst¹⁾, adnumerandus
videtur etiam Cleanthis hymnus in Iovem, siquidem poetae
Carminis aurei vs. 55 sq.:

τλήμονας, οἳ τ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὐτ' ἐσορῶσιν
οὔτε κλύουσι

procul dubio menti obversabantur Cleanthis vs. 23 sq.:

δύσμοροι, οἳ τ' ἀγαθῶν μὲν αἰεὶ κτῆσιν ποθέοντες
οὐτ' ἐσορῶσι θεοῦ κοινὸν νόμον οὔτε κλύουσιν.

1) Diss. Lugdun. a. 1932: Les Vers d'or pythagoriciens.